

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15 — 'Εν δε ταῖς ἑκαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Τηλεγραφήματα. — 'Υπομονή! — Φρέσκα — Φρέσκα. — Θέατρον "Ὀρφεύς." — Καρμέλες — 'Η εὐεργετική ἐσπερίς τῆς κυρίας Lassalle. — 'Εντυπώσεις ὁδοπόρου (Ζάκυνθος). — 'Από Πειραιῶς εἰς Πάτρας.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Δόκτωρα Τάννερ.

Νέαν 'Υόρκην.

'Υπάρχει εἰς Ξηροτάγαρον κομμουνδουρικός ἰδιότροπος ὅστις ἀπὸ τεσσαράκοντα ἡμερῶν τρώγει τακτικῶς πρῶτ', μεσημέρι καὶ βράδυ μὲ τὴν αὐτὴν τεραστίαν ὄρεξιν. Στοιχηματίζω μαζύ σας ὅτι δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ὅσον θέλετε. Δέχεσθε; Βλέπετε ὅτι δὲν ἐκάματε τίποτε.

De Cock.

ΥΠΟΜΟΝΗ!

'Ο Αἰὼν μᾶς ἀπήντησε.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ διθυραμβοῦντες καὶ ἐλληνοκομποῦντες κρεμῶσι τὸ ζουνάρι των διὰ καθγᾶ, ἀνταπαντῶμεν.

Καὶ δὲν εἶνε ἄχαρι νὰ μαλόνης μὲ τὸν Αἰῶνα. Ἔχεις εἰς τὰς χεῖράς σου τὸν γλαφυρώτερον κάλαμον, τὴν μάλλον εὐστροφον διάνοιαν, τὴν πλέον τερετίζουσαν πένναν.

'Εμποδὸς λοιπὸν εἰς τὴν παλαιστραν, κύριε Αἰὼν.

Ἐἴπες ὅτι ὁ 'Ρήγας ἀπεδείχθη μέγας ὄχι διότι ἔγραψεν ἐξεγερτήριά τινα, ἀλλὰ διότι ἔδειξε νοῦν πολιτικὸν βαθὺν κλπ.

Πολὺ καλά.

'Αλλὰ ποῖον νοῦν δεικνύουσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐν τῷ μέσῳ τῆς κρισιμωτέρας στιγμῆς τοῦ ἔθνους των, ἐν καιρῷ καθ' ὃν ἡ Κυβέρνησις ἀγρίως φωνάζει: **αἷμα καὶ χρῆμα**, πετῶσι τὴν λέξιν **ὕπομονή**;

Καὶ τί πρὸς τὸν σπεύδοντα ὑπὸ τὰς στρατιωτικὰς σκηνὰς λαὸν, τί πρὸς τὴν καταλιπούσαν τὸ ἄροτρον νεολαίαν,

πρὸς τὸν ἀφαρπασθέντα ἀπὸ τῆς πεινώσης μητρός του υἱόν, ἂν οἱ μεγάλοι τῆς γῆς ἀπῆλθον εἰς τὰ λουτρά καὶ ἂν εἰσέγχεσε τοῦ διπλωματικοῦ μαντιέου ὁ πολὺγλωσσος τρίπους;

Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι αἱ συμμαχίαι δὲν εἶνε περιτταί, ἀλλὰ εἶνε ἔργον ἄλλων οὗς ἢ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἔθνους ἔθετο κυβερνήτας. Τὸ δὲ ἔργον τῆς δημοσιογραφίας, τὸ πρῶτιστον κατ' αὐτάς, εἶνε νὰ ἐγείρῃ τὸν ὑπνώττοντα ἐνθουσιασμόν.

Τώρα σὲ κρατῶ ἀπὸ τὸν πολιτικὸν κάλαμόν σου, κύριε Αἰὼν καὶ σὲ ἐρωτῶ: Ποῖον αἶσθημα ἐξεγείρεις ἐν ταῖς καρδίαις τῶν καλομαθημένων νέων οὗς ἢ ἐπιστράτευσις ἐκάλεσον ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ στρατοῦ ἀναφωνῶν τὴν λέξιν **ὕπομονή** ἐν στιγμῇ καθ' ἣν χίλια ἀντιστρατιωτικὰ ἰδέαι κυκλοφοροῦσιν εἰς τὴν καρδίαν τῆς τρυφερᾶς νεολαίας τῶν ἀθηναϊκῶν θεάτρων;

Σύρεις τὴν χεῖρά σου βιαίως καὶ θέλεις εὐστροφῶς νὰ μοῦ διαφύγῃς, ἀλλ' ἐγὼ θέτω νέον πρόχωμα καὶ σὲ ἐρωτῶ.

Βεβαίως δὲν ἀρνεῖσαι ὅτι ὁ εἰσαχθεὶς ξένος βίος διέφθειρε τὸν ἑλληνικὸν χαρακτῆρα. Δὲν ἀρνεῖσαι ὅτι ἡ εἰσφρήσασα ἐκ τῆς Ἑσπερίας πολυτέλεια ἐμάρανε τὸ ἑλληνικὸν τοῦ 1821 φρόνημα. Τοῦτο οὐδεὶς ἀρνεῖται. Καὶ ὅστις τὸ ἀρνηθῆ δὲν εἶνε Ἑλλήν, ἀλλὰ προδίδει τὴν πατρίδα του.

Λοιπὸν ἀφοῦ μετὰ τῆς φουστανέλλας ἀπώλεσε τὸ ἔθνος καὶ τὸ στρατιωτικὸν του φρόνημα, ἔννοεῖς τώρα πόσα θούρια καὶ ἐξεγερτήρια χρειάζονται νὰ ἐξεγείρωσι τὴν ἑλληνικὴν νεότητα;

Φοβεῖσαι μὴ εὐρεθῶμεν μὲ τὰς φωνὰς μόνον καὶ τοὺς στίχους.

Καὶ ὅμως πρέπει νὰ θεωρήσῃς ὡς τὸ δυσσιωπότερον σημεῖον τὴν νεκρικὴν σιγὴν ἢ καὶ τὴν ἑλλειψιν τῶν ποιητῶν. Οὐτε εἰς στίχος ἐδημοσιεύθη ἐν 'Αθήναις!

Καὶ ὅμως ἦτο ὁ καταλληλότερος χρόνος τῆς συγκινήσεως ἢν ἡ παρούσα κατάστασις ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐστηρίζετο.

Πλὴν τῆς κυρίας Ἑλένης Δερῆκα, ὅτις ἀπήγγειλε τὸ θούριόν της ἀπὸ τῶν ὄρεων τῆς Ὀθρυος, ἐν 'Αθήναις οὐδὲν ἔσμα ἠκούσθη, ὁ δὲ λυρικώτερος τῶν τραυδαδούρων των μετέβη πρὸς ἀναψύχην εἰς Καλαμάκιον καὶ δὲν εὗρεν οὔτε νὰ φάγῃ.

'Αλλ' ἐφθάσαμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἐν σημεῖον τοῦ ἄρθρου μας ὅπου αἱ λέξεις μας θὰ συμπέσωσι μὲ τὰς τοῦ Αἰῶνος.

'Υπομονή!

'Αλλ' αν συμπίπτωσιν αἱ λέξεις μας δὲν συμπίπτουσι ὅμως καὶ αἱ ἰδέαι μας.

Καὶ τώρα, φίλτατε *Αἰών*, ἐλευθερώσω τὸν κάλαμόν σου καὶ ἀπάντησε, ἀλλὰ δι' ἀγάπην τῆς πατρίδος σου μὴ γράψῃς πλέον : **'Ῥπομονή.**

Διότι ἡμεῖς ἔχομεν ἐσωτερικὴν ὄλως ἐργασίαν, ἀπ' ἧς ἐξαρτᾶται ἡ τιμὴ τοῦ τόπου, ἄφες δὲ τὴν διπλωματικὴν εἰς τὰ λουτρά της νὰ λούεται, καὶ εὐχου μάλιστα νὰ πλυθῇ καλὰ, ἴσως καὶ καθέρῃ ὁ θαλωμένος νοῦς της.

Καὶ πρόσθε μὴ ἐπαναλάβῃς πλέον τὴν γνώμην ὅτι τὸ **ἕως πότε παλληκάρια** καὶ ἡ **ὑπομονή** δὲν εἶνε δύο ἀντίθετα πράγματα.

Σφίγγ.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

Ποῖος δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι δὲν εἴμεθα πλέον φιλοπόλεμοι, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ Τούρκοι τὸ ὠμολόγησαν τέλος πάντων; Τοῦλάχιστον ἡ *Βακχὴ* γράφουσα περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Γλαδστωνος λέγει ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς τῆς 'Αγγλίας, ὁ μέγας φιλέλληνας, θὰ παραιτηθῇ τῆς πρωθυπουργείας χάριν τῆς υγείας του.

Καὶ ἐπιλέγει :

«Οἱ φίλοι τῆς εἰρήνης εὐχονται ν' ἀπόσχη ὄλως τῶν πολιτικῶν.»

'Εκ τῶν 'Ελλήνων οὐδεὶς κάμνει τὴν τουρκικὴν ταύτην εὐχὴν.

'Ἄρα οὐδεὶς τῶν 'Ελλήνων εἶνε φίλος τῆς εἰρήνης.

Ἡύξησεν ὁ πληθυσμὸς μας χωρὶς νὰ πάρωμεν χαμπάρι. 'Ἡ Χακικὰτ σχολιάζουσα τὴν εἰδησίαν τοῦ *Message d' Athènes* γράφοντος, ὅτι ἡ 'Ελλάς δύναται νὰ ἐξαγάγῃ στρατὸν 228,694 ἀνδρῶν, ἀνατρέχει εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἀδελφούς καὶ συζύγους καὶ τέκνα τῶν ἀνδρῶν τούτων καὶ εὐρίσκει ἕνα πληθυσμὸν τῆς 'Ελλάδος ἐκ 3,000,000 κατοικῶν.

Ἡυρέθη καὶ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς διὰ τὰ δράματα τὰ ἐπικληθέντα τοῦ βιασμοῦ τῆς τέχνης. Κατὰ τὴν παράστασιν τῆς *Κόρης τοῦ Τιντορέτου* φίλος τις ἐκ τῶν μᾶλλον εὐφυῶν — καὶ τὸ **Μὴ Χάνεσαι** δὲν καταδέχεται νὰ ἔχη κουτοῦς φίλους — βλέπων ὅτι ὁ αἴτιος τῆς παρατάσεως τῶν κακουχιῶν τῶν ἐπὶ σκηνῆς καὶ ἐπὶ πλατείας προσώπων ἦτο ὁ Πέτρος 'Αρέτσος ἀδελφὸν λέγει : «Μὲ ἕνα καλὸ **ξύλο** τοῦ 'Αρέτσου τὸ δράμα θὰ ἐτελείονεν ἀπὸ τὴν πρώτην πρᾶξιν.»

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΡΦΕΥΣ».

Τὸ ἐπισημότερον συμβάν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἐν τῷ θεατρικῷ κόσμῳ τῶν 'Αθηνῶν εἶνε ἡ καταναγκαστικὴ τοῦ ἀνάστασις **'Αμλέτου.**

Τυμωρούχος ἐγένετο ὁ **Διονύσιος Ταβουλάρης.**

'Ἄς μὴ σὲ πειράξῃ, κύριε ἠθοποιε, ἡ λέξις αὕτη τὴν μεταχειρίζομεθα κυριολεκτικῶς, οὐχὶ ὑπὸ τὴν κακὴν ἔννοιαν, ἣν ἀπέδωκεν αὐτῇ ἡ συνθεσις τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

'Ο κ. Δ. Ταβουλάρης τολμηρὸς ὡς ποιητικὴ διάνοια ἐλαθε τὸν λωστὸν τῆς τέχνης του καὶ ἐπιτηθείως γευθῆ, γνάκ,

ἐνέτριψε τὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ βαθύγλυπτα μάρμαρα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Σαίξπηρ εἶχε θάψει τὸν μυστηριωδέστερον ἥρωά του, ὅστις ὑπῆρξεν ἡ ἐκπροσώπησις τῆς ἀθανασίας τοῦ πνεύματος ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλ' ὅστις κατὰ τοὺς ἐτεβουλημένους τούτους χρόνους εἶχε τοσοῦτον βαρυνθῆ τὸν κόσμον, ὥστε παρεμέρισεν ὀλίγον, ἵνα παρέλθῃ ἡ σπουδαία τῶν ἡρώων τῆς νεωτέρας τέχνης, οἵτινες ἐξακολουθοῦσι τὴν πομπεῖαν των ἐπὶ κάρρων καὶ ὄνων, ὡς ἀγχοφόροι, ἢ ὡς ἐπαίται, ὡς μαχαροβγάλται ἢ δολοφόνοι διερχόμενοι τὴν βάρβαρον σκηνὴν τῶν νεωτέρων χρόνων.

'Ο κ. Δ. Ταβουλάρης εἶπομεν, ὅτι εἶνε τολμηρὸς. Φύσις ἀνατραφεῖσα ἐν τῇ μελέτῃ τῶν ποιητικωτέρων πνευματικῶν τῆς κλασσικῆς τέχνης, ἠθοποιὸς ἀποκτήσας διὰ τοῦ συνεχοῦς συγχρωτισμοῦ φωνὴν ἥρωος τοῦ Σχίλλερ, κόμην ἥρωος τοῦ Γκαίτε καὶ βᾶδισμα Σαίξπηρικοῦ ἥρωος.

'Ἐ, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνάστασιν τοῦ **'Αμλέτου.**

Καὶ τὸ κατῴρθωσε.

Τοῦλάχιστον ὅσοι εἶδον εἰκόνας τοῦ ἠκατανοήτου αὐτοῦ θανοῦ ἀνεγνώρισαν ὑπὸ τὴν στάσιν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν τὸν **'Αμλέτον.**

Τὸ θεᾶτρον τὸν ἤκουεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους μετ' εὐχαριστήσεως.

Τοῦλάχιστον δὲν ἠκούσθη οὐδὲν παράπονον, ἀν καὶ παρετηρήθησαν μετὰ τῶν θεατῶν πολλοὶ ἐξ ἐκείνων, οἵτινες τὰ **γνωρίζον ὄλα.**

'Ἐνα μόνον εἶχεν ἐναντίον του ὁ **'Αμλέτος.** Τὸν μεταφραστὴν αὐτοῦ.

'Α !

'Ἡ μετάφρασις αὕτη ἤθελε σκότωμα, ἀφοῦ ἐτόλμησε νὰ σκοτώσῃ τὰς ὠραιότερας ἰδέας, τὰς ὁποίας παρήγαγέ ποτε ὁ θεοτότερος νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ἐπειτα λέγουσιν, ὅτι αἱ μεγάλαι ἰδέαι εἶνε ἀθάνατοι. Σκοτόνονται, φίλε μου, σκοτόνονται ἀπὸ τοὺς δασκάλους, οἵτινες ἔχουσι τὰ φονικώτερα δηλητήρια τὰς δοτικὰς, καὶ τὰ ὀξύτερα ἐγχειρίδια τὰ ἀπαρέμφοτα.

Τὰ ἀπαρέμφοτα καὶ αἱ δοτικαὶ εἶχον καταπληγῶσαι τὸν ἕυστυχῆ **'Αμλέτον** ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκόμῃ σκηνῆς πρὸ τοῦ δόλου τοῦ βασιλέως.

Καὶ ἐβλεπε νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὸ περιπαθεὶς στόμα αὐτοῦ ὄλοι οἱ ἀδάμαντες τῆς μεγαλοφυΐας θαλωμένοι ἀπὸ τὴν δασκαλικὴν σκόνιν.

Τί ἀδιακρίσια !

Βρὲ ἄνθρωπε, ἦτο ἀνάγκη νὰ μᾶς κάμῃς στίχους;

Τὸ μόνον, τὸ ὅποιον ἐννοήσαμεν ἐκ τῆς μεταφράσεως χωρὶς νὰ ἔχωμεν ἀνάγκην δασκαλικῶν συλλογισμῶν εἶνε ὁ ἐξῆς διάλογος :

— Λοιπὸν, **'Αμλέτε,** ποῦ εὐρίσκεται ὁ Πολώνιος ;

— 'Ἐδῶ.

— Ποῦ ἐδῶ ;

— 'Ἐδῶ, εἰς τὸ δειπνον. 'Ἄλλ' ὄχι ὅπου τρώγεται, ὅπου τρώγεται.

Καὶ ἑτέρα φράσις, ἣτις ἀγνωστον πῶς παρετέφρησεν εἰς

τὸν ψυχρὸν κάλαμον τοῦ δασκάλου, ἐνῶ εἶχε τηρήσει ὄλον τὸ πάθος καὶ ὄλην τὴν θερμότητα τῆς ἐκφράσεως.

— **'Αχ** μητέρα, μητέρα μου ! τί ἐπραξί, τί ἐπραξί !

Καὶ ὅτε ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης ἀπήγγειλε τὴν ἀποτροφὴν ταύτην, ἐνόμιζες ὅτι ἀπὸ τὸ στόμα του ἐβγαίναν τεμάχια τῆς καρδίας του.

Διὰ νὰ ἤμεθα δίκαιοι ἀναφέρομεν καὶ ἄλλην γενναίαν φράσιν :

— Αἰδῶς, ποῦ τὸ ἐρύθημά σου !

'Ἐν τούτοις ἡ ζωηρότης τοῦ πρωταγωνιστοῦ ἐκάλυπτε πολλὰ νεκρά τῆς μεταφράσεως. Αἱ ἀναφωνήσεις του ἦσαν στεναγμοὶ τῆς καρδίας, ὄχι λόγοι τοῦ στόματος ἢ πρὸς τὴν 'Ορελίαν ἐπαναλαμβανόμενῃ παραίνεσις τοῦ *ἀπελθε εἰς Μοκαστήριον* ἢ το μυστηριώδους καὶ φοβεροῦ, ἣν ἀκούουσα ὄχι ἡ τρυφερὰ 'Ορελία, ἀλλ' ἡ μᾶλλον γυνὴ τῶν γυναικῶν ἠδύνατο νὰ παραφρονήσῃ.

'Ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία Σοφία παραδόξως μεταμορφώθη εἰς κόρην. Τὴν παραφροσύνην τῆς 'Ορελίας, τὸ ὁμολογοῦμεν, οὐδεμίαν τῶν θηλέων ἠθοποιῶν δύναται νὰ ὑποκριθῇ. 'Ἀπέσπα δια τῆς ὑποκώφου φωνῆς της τὸν οἶκτον τῆς καρδίας καὶ τὰ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν.

Συνέβησαν καὶ μερικὰ τῆς ἐποχῆς.

Α'. Ἐνῶ ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του, ἐφάνη διερχομένη τὸ βάθος τῆς στοᾶς μιὰ 'Αθηναίισσα μετ' ὄλην τὴν πόζα της.

Καὶ εἶδομεν τότε περιγητὴν τινα σημειοῦντα εἰς τὸ τὸ βιβλίον του τὸ γεγονός ὡς ἀνακάλυψιν.

Β'. Ὅτε ὁ **'Αμλέτος** ἀπαγγέλλει τὸ κατηγορητήριον κατὰ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες διὰ τοῦ ψιμμιθίου κατασκευάζουσι δεύτερον πρόσωπον διάφορον ἐκείνου, ὅπερ ταῖς ἐδῶκεν ὁ θεός, ἠκούσθη τις τῶν θεατῶν :

— Θεὸς χωρρέσει τὸν πατέρα σου ποῦ τὰ λὸς ἔτσι καλὰ.

Ποῖς ξέρει ὁ κακομοῖρος τί θὰ τραθᾶ ἀπὸ τὸ φιασίδι τῆς γυναικάς του.

Γ'. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ δράματος ἠκούσθη μιὰ φωνὴ :

— Φόρα ὁ ποιητής !

'Ο ἀνωτέρω περιγητῆς, ὅστις εἶχε σηκωίσει τὸ διάβα τῆς 'Αθηναίισσας, ἠγέρθη, ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀνέμενε νὰ παρουσιασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Σαίξπηρ.

'Ὅτε ὑψοῦται ἡ αὐλαία καὶ παρουσιάζονται οἱ ἠθοποιοὶ ἀρέποντες τὰς δάρνας τῆς ἐργασίας των.

— **'Αμ** αὐτὸς εἶνε ὁ **'Αμλέτος,** λέγει ὁ περιγητῆς τότε.

— Καλὰ ποῦ τὸ κατάλαθες, τοῦ ἀπαντᾶ τις, καὶ δὲν εἶδες τὸ πρόγραμμα εἰς τὴν πόρτα ;

Ἐἶχε καὶ μιάν ὕβριν τὸ δράμα πρὸς φιλικὴν δύναμιν, τὴν ἐξῆς :

— 'Ἡ Δανία εἶνε ἐν τῶν φρικωδέστερων κελλίων.

'Ἐνας ποῦ ἤθελε νὰ διορθώσῃ τὴν ἐκφρασίαν, λέγει :

— Αὐτὸ, ἀδελφε, τὸ λέγει γιὰ τὴν Δανία εἶνε κρᾶτος μικρὸ, ὡς κελλί δηλαδὴ.

Τὰ συγκαταστήσιμά μας διὰ τὴν διάσημον ἐκφρασίαν τοῦ **'Αμλέτου λέξις ! λέξις ! λέξις !** 'Απηγγέλη μετὰ τέχνης τιμώσης τὸν ἀπαγγέλαντα.

Καὶ ὅμως περὶ τὴν 1 ὥραν μετὰ τὰ μεσάνυκτα ἡ αὐλαία κατέπεσε καὶ ὁ **'Αμλέτος** ἐτάρῃ πάλιν ὑπὸ τὰς αἰωνίους τοῦ πλάκας, ἵνα αὖριον τὰ μέρη ἐκείνα τῆς σκηνῆς, ὅπου ὁ ἀθάνατος ἥρως ἐπάτησε, μολύνωσιν οἱ ἀπλυτοὶ πόδες τῆς **'Επαίτιδος** καὶ τὸ κάρρο τοῦ **γερω-Μαρτίν.**

'Ὀ ! εἶνε μικρὸν !

Οἱ τοῖχοι τῆς σκηνῆς, ὅπου ἀντηχοῦσιν ἀκόμη οἱ μελωδικοὶ ρυθμοὶ τῶν ὑψηλῶν τοῦ **'Αμλέτου** στοχασμῶν, θὰ ἰκούσωσιν αὖριον τὸς ἄνιστάς φωνὰς τῶν ἐλευσινῶν ἀνθρώπων τῶν καπηλείων καὶ τῶν ὁρῶμων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ προσωπικὸν τῆς σημερινῆς δραματικῆς τέχνης.

— Αἰδῶ ! ποῦ τὸ ἐρύθημά σου ! ἀναφωνοῦμεν μετὰ τοῦ **'Αμλέτου.**

Σφίγγ.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

'Ο Α. συναντᾷ τὸν ποιητὴν Χ. εἰς Φάληρον καὶ :

— Τί γίνεσαι ; Δὲν φαίνεσαι. Τί γράφεις τώρα ; 'Ἐτελείωσας ἐκεῖνο τὸ μεγάλο ποίημά σου.

— Οὐ πρό πολλοῦ...ἀλλὰ ὄλο ἕνα τὸ κτενίζω.

— Πρόσθε μὴ ἀπὸ τὸ πολὺ κτενίσμα μᾶς τὸ περυσιάσης *φαλακρὸν* !

Νεκρὰ χήρα ξεκαρδίζεται γελῶσα ἀδιακόπως. Αἰφνης λαμβάνουσα ὕρος σοβαρὸν καὶ στρέφουσα πρὸς ἕνα τῶν κυρίων τῆς συντροφιάς :

— Ὅποιος μὲ βλέπει καὶ γελῶ τί θὰ λέγῃ ! Καὶ ποῦ νὰ ξεύρῃ τί ἔχω μέσα μου.

Καὶ ἐκεῖνος μετ' ἀπαθούς ἀρελείας :

— Δηλαδὴ ἔχετε φάγει πολὺ.

Ἐυφύς ἐφοῦ ἀνέγνωσε τὰ προγράμματα τοῦ **'Οργίου** καὶ **'Απόλλωνος** ἀγγέλλοντα **'Αμλέτον** καὶ **'Οθέλλον** :

— Ὁ Σαίξπηρ ἀπόψε μετὰ τὸν *ἄλοιστον* !

'Ἡ μαμμά.—Μπιμπικό πάλι πῆγες κ' ἐφαγες γλυκὴ νὰ τὸ κουταλάκι ἀλειμμένο.

'Ο Μπιμπικός.—Ὅχι ἐγὼ μαμμά κανέναν ποντικὸς θὰ πῆγες κ' ἐφαγες ! !

'Ο **'Αγαθόπουλος** εἶνε *διστρατίας* τὸν πιάνον καὶ τὸν ντόνον ταῖς λινάσαις.

'Ο **'Αγαθόπουλος** τότε μονολογεῖ :

— Πρώτη μου δουλειὰ τώρα εἶνε νὰ μάθω πῶς λένε τούρκικα τὸ *παραδίδομαι* καὶ τὸ *ἔλεος* !

Κυρία τις ἐπεσκέρθη κατ' αὐτὰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τῆς βουλῆς. Βλέπουσα δὲ κατὰ σειρὰν τὰ καθίσματα μόνον λέγει πρὸς τὸν ὀδηγοῦντα αὐτὴν κλητῆρα :

— Βέβαια, ὅταν θὰ ἦνε καὶ οἱ βουλευταὶ θὰ φαίνεται ὠραιοτέρα ἡ αἴθουσα.

— Ὅχι κυρία μου, δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ, ἀπῆντησεν ὁ κλητῆρ.

Η ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ LASSALLE.

Ὁ Ἀχιλλεύς ἔσπυεν ὄπισθεν τοῦ ἄρματός του τὸν Ἑκτορα, ἡ Ἀσπασία ὄπισθεν τῶν θελήτρων τῆς τὸν Περικλέα — ὅστις ἐξύγιζεν ὅσον ὅλοι ὄμοιοι οἱ Ἀθηναῖοι — καὶ ἡ κ. Λασσάλ ὄπισθεν τοῦ κελαδήματός τῆς ὅλους τοὺς κατοίκους τῶν Ἀθηνῶν—οἵτινες δὲν ζυγίζον ὅσον εἰς Περικλῆς—καὶ ἰδοὺ διατί αἱ Ἀθῆναι ἐξέβρασαν ὅλους τοὺς κατοίκους τῶν τὴν ἐσπέραν τῆς Παρασκευῆς παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου.

Τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἐφίλου τὴν ἀμμουδιὰν σιγανὰ σιγανὰ ἐνῶ τὰ ἐξ ἀνθρώπων κύματα πολυτάραχα ἐξεσπούσαν εἰς τὴν ἀκτὴν ἀπὸ τῶν βαγονίων τοῦ σιδηροδρόμου. Τρικυμία ἀνθρώπων εἶχε κατακλύσει τὸ Φάληρον. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν ὅλοι ἀίχμαλῶτοι.

Ναί, μελαχροινούλα μου, αἰχμαλῶτοι οὐχὶ πολέμου, — δόξα τῇ Ἑλλάδι ἀκόμη δὲν ἀρχίσασκε—οὐδὲ τῶν θελήτρων σου—γνωρίζεις ὅτι μόνον ἐμὲ καὶ εὐαρίθμους τινὰς θνητοὺς μόλις ἀριθμοὺς ἕως τώρα.—Ἦσαν αἰχμαλῶτοι πληρώσαντες πολλοὶ πέντε φράγκα τὸ εἰσιτήριον δι' οὗ ἐμελλόν νὰ λάβωσι τὴν εὐτυχίαν νὰ χειροκροτήσωσι τὸν κυριάρχην τῶν. Τόσον εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν τύχην τῶν ἦσαν. Ἔ! Εἰς τὰς Ἀθῆνας τοῦλάχιστον δὲν αἰχμαλωτίζεται τις τόσον συχνὰ ἀπὸ φωνῆν ὁμοίαν τῇ τῆς κ. Λασσάλ.
Αἰχμαλῶτοι φωνῆς ἀηδόνος.

Ἄν τὴν Παρασκευὴν ἐξήτης ὄλην τὴν ἡμέραν ἀνθρώπων τινὰ καὶ δὲν τὸν εὕρισκες, ἔπρεπε νὰ καταδῆς εἰς Φάληρον καὶ θὰ τὸν συνήντας.
Ἄν εἶχες δύο μῆνας νὰ ἰδῆς τὸ χρυσὸ σου μὲ μίαν καὶ πέντε τὸ ἔβλεπες εἰς τὸ Φάληρον.
Ἐνόμιζες ὅτι νέα πόλις συναφίσθη εἰς τὸ Φάληρον ἀπὸ ὅλους τοὺς γνωστοὺς κατοίκους τῶν Ἀθηνῶν.
Καὶ οἰκιστὴς αὐτῆς ἦτον:
Ἡ φωνὴ τῆς κ. Λασσάλ.

Ἐκίνησαν ἀπὸ περάτων τῶν Ἀθηνῶν ὄλοι καὶ ὄλοι, φέροντες καὶ μὴ φέροντες δῶρα, ἔχοντες καὶ μὴ ἔχοντες ἀπόφασιν νὰ κάμωσι γνωριμίαν τοῦ δίσκου μὲ τὴν τσέπην τῶν, καὶ κατέβησαν εἰς Φάληρον μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν εὐεργετικὴν τῆς κ. Λασσάλ.
Ἡ φωνὴ τῆς μόνῃ ἔχει τὴν δύναμιν αὐτὴν νὰ ἐλκύῃ εἰς Φάληρον, ὡς εἰς κοινὴν συνέντευξιν προσυμπεφωνημένην, ὅλας τὰς Ἀθηναίας καλλονάς.

Εἰς τὴν φωνὴν τῆς κ. Λασσάλ ὀφείλομεν ὅτι εἶδομεν εἰς Φάληρον καὶ τὴν **Γειτόνισσαν** τοῦ **Ὀρφῆως**, ὄλην δρόσον, μὲ τὸ λιγηρόν τῆς ἀνάστημα καὶ τὸν κύκνειον λαϊμόν τῆς, μὲ τὰ μαυρόχρονα φρειδάκια τῆς στεγάζοντα δύο λαμποκοποῦντα ἀσιανὰ ματάκια.

Ἄν ἤμην ζωγράφος θὰ ἐζωγράφιζον τὴν Κιρκασιανὴν καλλονὴν τῆς ἐν νεφέλῃ—διότι τοῦλάχιστον ἐγὼ δασάκις τὴν ἀτενίζω τόσον θαμβοῦμαι, ὥστε μοὶ φαίνεται ὅτι τὴν περιβάλλει νεφέλη — ἐρχομένην πρὸς τὴν γῆν καὶ χαρίζουσαν τὴν δρόσον εἰς τοὺς θνητοὺς. Ἡ δρόσις ἐπικάθηται εἰς τὰ ἄνθη τῶν παρειῶν τῆς καὶ ὡς λέγει φίλος ποιητῆς:

*Ἐκεῖ τὸ ρόδον προκαλεῖ
τὸ κρῖνον εἰς ἀγῶνα.
Σιγῇ ἐκαίνο δὲν λαλεῖ. . .
Τὸ ρόδον κλῖνον τὸ φιλεῖ
καὶ ἄνθοῦν εἰς ἓνα κλῶνα.*

Ἡ φωνὴ λοιπὸν τῆς κ. Λασσάλ εἶχε προσελκύσει εἰς Φάληρον καὶ αὐτὴν καὶ τόσας ἄλλας—δὲν σὰς τὰς λέγομεν διὰ νὰ μὴ παραπονεθοῦν ὅσαι τυχὸν δὲν ἐκράτησαν τὸν τόπον τῶν εἰς τὴν μνήμην μας ἢ εἰς τὸ σημειωματάριόν μας. Ἔ! ὅσα διὰ τὴν **Γειτόνισσαν** ἐξετέθημεν προχθὲς εἰς τὰ **ἄρπαχτὰ**—αὐτὴ καὶ ἐμὲ καὶ σὲ καὶ τὸν ἄλλον, αὐτὴ ἡ φωνίσα, ἣτις ὅμως τόσον ἠδικήθη διὰ τῆς **Babiole**.

Ἡ **Babiole** ὡς μουσικὴ εἶναι ἔργον ἀπὸ τοῦ ὁποῖου μόλις δύναται τις νὰ σώσῃ τρία ἢ τέσσαρα ἀσμάτια, ὡς ὑπόθεσις μωρὸν καὶ ὡς θέαμα ἄξιον μόνον διὰ τὸ κανκὰν τῆς β'. πράξεις εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἀληθὴς τεχνίτης κ. Βρουέτ malgré ses graves préoccupations ἐπιδεικνύει ὄλην τὴν τέχνην.

Μόλις ἡ κ. Λασσάλ ἐφάνη εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ὄλον τὸ θέατρον, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις διὰ νὰ πιδῆσῃ μίαν τάφρον *πέρνει γόρα* πρῶτον καὶ εἶτα ὄρμαξ, ἐκράτησε τὴν ἀναπνοὴν τοῦ διὰ νὰ *πάρῃ γόρα* καὶ εἶτα ἤρχισε νὰ χειροκροτῇ τόσον μανιωδῶς ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι ἔθραυον διὰ μιᾶς καὶ συνεχῶς ὄλους τοὺς κλάδους ἀπεράντου δάσους. Καὶ ἀμέσως ἤναψαν βεγγαλικά καὶ πυροτεχνήματα, ἐνῶ ἡ κ. Λασσάλ ἐκρύβη ὄπισθεν ὄρους ἀνθεοδεσμῶν.

Ὅταν ὄλα αὐτὰ τὰ φῶτα ἐχύθησαν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ὄλοι ἔστρεψαν καὶ ἠκολούθουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς ἐκρηγνυμένας πολυχρῶμους βράκετας. Ὅλον ἐκεῖνο τὸ φῶς τῶν πυροτεχνημάτων καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐφώτιζε τὸν οὐρανὸν μειοῦν τὴν λάμπην τῶν ἀστέρων καὶ ἡμαῦρου τὸ φῶς τῆς πλατείας κατορθοῦν ὥστε τόσοι ὄρατοι ὀφθαλμοὶ ν' ἀντικαταστήσουν τοὺς ὠχριάσαντας ἀστέρας καὶ νὰ φαίνεται ἡ πλατεία ὡς ἀνεστραμμένος οὐρανός. Ἄν ἤμην πτηνὸν ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν θέλον νὰ πετάξῃ πρὸς τὸν οὐρανόν, θὰ κατέβαινα πρὸς τὴν γῆν, ἐκλαθὼν ὄλους ἐκείνους τοὺς λάμποντας ὀφθαλμοὺς ὡς ἀστέρας καὶ τοὺς ἀστέρας ὡς ὀφθαλμοὺς.

Ἐκαστον ἐκπνέον πυροτέχνημα τὸ συνῴδενεν μπαταρία χειροκροτημάτων. Ὅταν ἐξέπνευσε καὶ τὸ μεσαῖον ὄπερ παρίστα φωτεινὸν τὸ ὄνομα τῆς ἀηδόνος καὶ ἰδὸθῃ τὸ *φινάλε* τῶν χειροκροτημάτων, ἐφώνησαν πολλοὶ:
— Assis, assis, κάτω, καθῆστε!

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΟΔΗΠΟΡΟΥ ΖΑΚΥΝΘΟΣ.

Φίλιπτον Μὴ Χάνεσαι,

Πόλις καὶ ἄνθρωποι. — Εἶναι μία νέα πόλις μία νέα γυνή. Ἄν δύνασαι νὰ μείνης πιστός εἰς τὴν ὄραιότεραν γυναῖκα, δύνασαι νὰ μείνης πιστός καὶ εἰς τὴν ὄραιότεραν πόλιν. Ἡρνήθης ἐκεῖνην, θ' ἀρνήθης ταύτην. Εἰς τὴν μίαν εὕρισκες καλλονὴν, εἰς τὴν ἄλλην σικ, εἰς τὴν τρίτην ζέστην, εἰς τὴν τετάρτην δροσιάν. Τὸ αὐτὸ μὲ τὰς πόλεις. Ἐδῶ ἐξοχὴ, θάλασσα ἐκεῖ, ἄλλου τὰ θέατρα, αἱ ἀπολαύσεις ἄλλου. Γυναῖκες—καλλοναί, γυναῖκες τέρατα, γυναῖκες κομψαί, γυναῖκες κρύαι, γυναῖκες κῆτη, γυναῖκες χρυσά, γυναῖκες Καρυάτιδες. Πόλις μεγαλοπρεπεῖς, πόλις ὄραται, πόλις κομψαί, καὶ ἄλλαι ἀχρεῖαι, καὶ ἄλλαι δυσώδεις, παγωμέναι, σκοτειναί. Πόλις γελῶσαι καὶ πόλις κλαίουσαι, πόλις σοβαραί, καὶ πόλις ἀστεῖαι, πόλις φρονιμοὶ καὶ πόλις τρελλαί. Οἱ Παρίσιοι εἶναι τρελλοί, ἡ Βιέννη εὐθυμοί, τὸ Βερολίνον βαρὺ, τὸ Λονδίνον ἰδιότροπον, ἡ Νεάπολις ἀστεία, ἡ Κοπενάγη ἀρσακεῖα, αἱ Ἀθῆναι παλαβαί, ἡ **Ζάκυνθος** κωμικοτραγικὴ, πρόζα καὶ ποεζία, δακρύγγελος, εὐφυῆς καὶ ἀνόητος, εὐθυμία καὶ πλῆξις, πρασινάδα καὶ βόρβορος, Δαμαλᾶς καὶ Ροῦθης, Φάληρον καὶ Ψυρρῆ. Ἰδοὺ ἡ Ζάκυνθος. Κράμα. Ἀμάλγαμα. Σύνδυσμος. Σύνθεσις. Γῆρας καὶ νεότης. Ἐνετία καὶ Ἑλλάς. Μεσαίων καὶ 1880. Παλαιὰ καὶ νέα πόλις. *Κατὰ δα καὶ σμάρτοι.*

Δυνατὸν νὰ μὴ εἶναι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς οἰκοδομικῆς τῶν πόλεων, ἀλλ' εἶναι ὄρατον ἐξερχόμενος εἰς μίαν πόλιν ἀκριβῶς *μετὰ ἐν λεπτόν* νὰ εὕρισκῃσαι εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς. Τοῦτο μοὶ ἐνθυμίζει τὰς οἰκίας τῆς Σμύρνης, τῶν ὁποίων ἡ εἴσοδος εἶναι ἡ *σάλα* τῆς ὑποδοχῆς. Τοῦτο ἠδύνατο νὰ μοὶ ἐνθυμίσῃ τὰ καλὰ ἐκεῖνα κορίτσια τὰ ὁποῖα διόλου δὲν θυμῶνον ἂν πρὶν τὰ βριλήσῃς *περὶ καιροῦ* εἰσβάλλεις εἰς ἐφόδον εἰς τὸ περὶ ἔρωτος κεφάλαιον. Καταφανεστέρα ἐντούτοις εἶναι ἡ παρομοίωσις τῶν κομψῶν τῶν Σμυρναίας οἰκιῶν τῆς Σμύρνης, διότι ἡ εἴσοδος τῆς Ζακύνθου εἶναι ἡ Πλατεία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἐπὶ τῆς πλατείας αὐτῆς εἰς ἣν εἶναι προσητημένη ἡ δευτέρα καὶ τελευταία πλατεία τῆς πόλεως, ἡ *πλατεία τοῦ Ποιητοῦ* εἶναι συγκεντρωμένη, ἄς μεταχειρισθῶμεν ἀκόμη μίαν φεράν τὴν προσφιλεῖ μας *ἐγγχωρίαν* λέξιν, *σπητωμένη* ὄλη ἡ κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ Ζάκυνθος. Ἐδῶ ὁ ὄρατος καὶ μὴ ὄρατος κόσμος συγκεντροῦται τὸ ἐσπέρας, ἐκ τῆς πλατείας αὐτῆς ὄρμαται ἡ ὄρατα *Paralia* Ὀδὸς (Strata marina) ἐνθα διακλαδοῦνται τὴν νύκτα οἱ περιπατητικοί, ὅταν τὸ θέατρον εἶναι κλειστόν, ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τῆς ἐκ λευκοῦ καὶ ὑπερῶρου προκυμαίας πλῆθος στράνωνται τραπέζιων ἐκ τῶν ἰσθῶνων τῆς ὁδοῦ καφενειῶν, μουσικὴ δὲ ἑταιρικὴ τῶν καφενειῶν παιανίζει καθ' ἐσπέρας τὰ προσφιλέστερα τοῖς Ζακύνθοις μελοδραματικὰ τεμάχια. Ἐδῶ εἶναι τὸ νεώτατον θέατρον, καὶ παρὰ τὸ θέατρον ἡ *λέσχη ἀδελφότητος*. Ἐδῶ τὸ Δημαρχεῖον καὶ παρὰ τὸ Δημαρχεῖον τὸ Ταχυδρομεῖον. Ἐδῶ ἡ ἄλλη *λέσχη* ἡ Ζάκυνθος ὡς κέντρον πολιτικῶν τοῦ κόμματος τῶν *Λομβαρδιανῶν*, ἐπὶ τῆς *Ἀδελφότητος* μονοκρατορούντων τῶν Λομβαρδιανῶν. Ἐδῶ τὰ δύο μεγαλεῖτα τῆς πόλεως *Ενοδοχεῖα*, τὸ *Ἐθνικόν* καὶ τὸ τοῦ *Φοίνικος*. Ἐδῶ ὁ λιμὴν καὶ τὸ τελωνεῖον.

Καὶ ἤρχισε τὸ ἄσμα τῆς συγκεκριμένη ἡ κ. Λασσάλ.

Χρυσαὶ νιφάδες ἐπὶ τῆς χρυσῆς τῆς κόμης πίπτουσαι καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως μοὶ ἀνέμνησαν τὴν χρυσοῦν βροχὴν τῆς Δανάης καὶ ἐσκεπτόμην ὅτι χονδροειδῆς τις λούστος ἀπὸ τῆς ὄροφης τῆς σκηνῆς ἐπειράτο νὰ παίξῃ ρόλο Διός, εὐτυχῶς ἀφανῆς.

Πλησίον μου ἐκάθητο ὁμογενειακὸν ἀνδρόγυνον, ὄπερ ἀδιακόπως ἐροκάνιζε παζιμαδάκια. Δὲν εἶχον φάγει; Δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐνοήσω, καθὼς ἐπίσης δὲν ἐνόησα δικτὶ ὅταν προσέφερε κάποιος εἰς τὴν κ. Λασσάλ βραχιόνιον διὰ τοῦ διεθνοῦ τῆς ὀρχήστρας, οὗτος ἠνοιξε τὴν θήκην του πρὸς τὸ κοινόν, καθ' ἣν ὄραν τὸ ἐνεχειρίζε.

Σὰς εἶπα προχθὲς ὅτι ἔπεσον ἡ κ. Λασσάλ, ἐνῶ ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Μετὰ τὴν *τοῦμπαρ* ἐσηκώθη ὄλοκόκκινη καὶ ἔφυγεν, ὥστε ὄλοι ἐφοβήθησαν μήπως ἔπαθῃ τι, καὶ ὅταν ἐφάνη μετ' ὀλίγον πάλιν ἐπὶ σκηνῆς, ἠκούσθη ἀπὸ ὄλων τὰ στήθη ἀναστεναγμός, δηλῶν ὅτι ἔφυγε βάρος τι ἀπὸ τὴν καρδιά τῶν.

Ἄδιακόπα χειροκροτήματα τὸ κοινόν, ἀδιακόπα μειδιάματα ἡ κ. Λασσάλ. Ἰδοὺ εἰς τί συνοψίζεται ἡ ἐσπερίς.

Καὶ ὅταν τῇ ἐδόθη ἡ ἀνθοδέσμη τῶν γραμματιδῶν ὀμιχλώδης ἀπὸ τὸ τοῦλι καὶ τὰς πλουσίας δαντέλας, αἵτινες τὴν περιέβαλον, ἠκούε τις διαλόγους μετὰ τὸ πέρας τῶν παραπεταμένων χειροκροτημάτων:

- Εἶδες τῆς ἐδῶκαν μαζὺ μὲ τὸ μπουκέτο καὶ τὸ δακτυλίδι καὶ αὐτὸ τὸ ὄραιότατο φόρεμα.
- Καλὲ ἦτανε *πεπλόγ*.
- Ὅχι νὰ σὲ χαρῶ . . . φουστάνι.
- Ἔτσι πῶχανε γιὰ σκέπασμα τοῦ μπουκέτου.
- Καὶ ἐξηκολούθουν αἱ συζητήσεις ἐπὶ τινὰ λεπτά.

Τρὶς τὴν ἐκάλεσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅταν ἐτελείωσεν ἡ παράστασις, μὴ γνωρίζουσαν πῶς νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ καὶ ἐχύθησαν ἐξω τοῦ θεάτρου ὄλοι ἔχοντες τὴν ἀπαίτησιν ν' ἀναδοῦν μὲ τὸ πρῶτο *trair*.

Ἄλλ' ἀνῆλθον μόνον ὄσον ἠκολούθουν τὴν μέθοδον κυρίας τινός, ἣτις ἔλεγε πρὸς τὸν στρατιωτικὸν ἄνδρα τῆς:
— Σὺ δὲν ξέρεις νὰ πιάσῃς βαγόνι. Στάσου νὰ ἰδῆς πῶς τὰ πιάνουν.

Καὶ διὰ γρόνθων καὶ ἀγκῶνων εἰσῆλθεν εἰς ἓν βαγόνιον παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνδρός τῆς καὶ ἐμοῦ, ὅστις χάρις εἰς αὐτὴν κατῶρθωσα νὰ εἶμαι εἰς τὴν κλίνην μου καθ' ἣν ὄραν πολλοὶ ἀκόμη εἰς Φάληρον περιεπάτου:

παρὰ θίνα ἄλδς πολυφλοισβοιο

Θαυμάζοντες ἀστερόεντα οὐρανὸν μὲ νυσταγμένους ὀφθαλμοὺς.

Ἄλαταποθηκάριος

Ἡ συγκέντρωσις αὕτη εἶναι ὅ,τι εὐμαρὲς καὶ κόμμοδον ἠδύνατο νὰ εὐχηθοῦν πόδες καὶ ὀφθαλμοὶ ξένου ἢ ἐγγω-
ρίου.

Τὸ θέατρον μετὰ τῆς Λέσχης, ἀποτελοῦντα ἐν ὅλον, εἶ-
ναι ἡ ὠραιότερα δημοσία οἰκοδομὴ τῆς πόλεως. Τὸ θέατρον
ἐκτίσθη κατὰ σχέδιον τοῦ γνωστοῦ εἰς τοὺς Ἀθηναίους Ἀρ-
χιτέκτονος Τσίλλερ. Ἐξώθεν δὲν ἐπιβάλλει πολὺ, ἀλλ' εἶ-
ναι ρυθμικώτατα ἐκτισμένον, ἔσωθεν δὲ αἱ διαίρεσις καὶ
τὰ χωρίσματά του εἶναι κατὰ τοὺς νεωτέρους θεατρικοὺς
κανόνας, τῆς ἀκουστικῆς, ὡς ἠκούσαμεν, οὕτως λαμπρῆς,
εὐρείας τῆς σκηνῆς, τοῦ ὑπερώου ἀμφιθεάτρου ἀποκλειόντος
ἐπομένως τὰ διαγκωνίσματα ἢ μᾶλλον τὰ σκαίματα τοῦ
ὑπερώου τοῦ θεάτρου Ἀθηνῶν, τῶν θεωρείων κατὰ galleries
διηρημένων καὶ τοῦ ὅλου ἐμπεριλαμβάνοντος περὶ τοὺς διαχι-
λίους ἀνθρώπους.

Τὸ θέατρον τῆς Ζακύνθου συνήθως ἐν μὲν τῷ θέρει ἔχει
κωμωδίαν ἰταλικήν, τὸν δὲ χειμῶνα μελόδραμα ἰταλικόν. Ὡς
πρὸς τὴν μουσικὴν καὶ τὸ δράμα ἡ Ζάκυνθος δύναται νὰ
ἐκκληθῆ πόλις ἰταλική. Περὶ ἑλληνικοῦ θεάτρου οὐδεὶς
λόγος. Καὶ ὅμως ἡ Ζάκυνθος μᾶς ἔδωκε τοὺς δύο καλλι-
τέρους συγχρόνους ἡθοιοὺς μας, τοὺς ἀδελφοὺς Ταβουλάρη-
ρηδες. Ἄλλ' οἱ κύριοι Ταβουλάρηδες δύνανται νὰ παρηγο-
ρῶνται μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι τὸν Σαίξπηρ ἀνέζησαν ἐπὶ τοῦ
βάρου τῆς μεγαλοφυΐας ἡ Γερμανία πρῶτον, καὶ ἔπειτα
ἐκ τῆς ἀντανακλάσεως τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ νὰ
ἐξυψηθῆ ἡ πατρίς του.

Τὸ θέατρον ἐν Ζακύνθῳ εἶναι προσιτὸν εἰς ὅλας τὰς τά-
ξεις. Αἱ τιμαὶ ποικίλλονται ἀπὸ τῶν 200 φράγκων δι' ἕ-
θεωρεῖον καθ' ὅλην τὴν θεατρικὴν περίσδον, μέχρι τῆς
1 1/2 δραχμῆς διὰ κάθισμα πλατείας Α'. θέσεως, 1 φρ. διὰ
κάθισμα Β'. θέσεως καὶ 50 λεπτὰ δι' ὑπερῶον. Ἄλλαι
λέξιαι αἱ τιμαὶ τοῦ Φαλήρου, ἢ μᾶλλον τοῦ «Ἀπόλλω-
νος» καὶ τοῦ «Ὀρφῆως» διαφέρουν ὅτι οἱ μόνον 50 λεπτὰ
ἔχοντες νὰ διαθέσων οὔτε ἐδῶ οὔτε ἐκεῖ δύνανται ν' ἀπο-
λαύσων τοῦ θεάματος. Ὡστε ἡ Forza del Destino ἢ ἡ
Ἀφρικανὴ καὶ τὸ Χαῖρε Μαρία ἢ ὁ Μάρκος Βότσαρη
ἴσα κ' ἴσα ἢ ὑψίφωνος Bonney καὶ ὁ βαθύφωνος Ἀλεξιά-
δης ἴσα κ' ἴσα. Τὸ βελουδένιο κάθισμα καὶ ἡ ἐκ ξύλου
ἐσχάρα τοῦ κ. Βυθινοῦ ἴσα κ' ἴσα.

Καὶ σημειωτέον ὅτι εἰς Ζάκυνθον δὲν δύνανται νὰ πα-
τήσων πρόστιχοι αἰδιοὶ, οὓς γνωρίζει νὰ φουρνίῃ ὡς ἐπὶ
το πολὺ ὁ κ. Κωστόπουλος. Παράδειγμα ἡ Bonney ἥτις
μετέβαλε πέρυσιν τὴν εὐεῖδῃ Ζάκυνθον εἰς φρενοκομῆιον
ἔπειτα δὲ νὰ ἀρνηθῆ διὰ λόγους ἄλλους τὴν εἰς Ἀθῆνας
μετάθεσιν τῆς ἡ ἀμερικανῆς αἰδοῦς, ἵνα διαδῶσῃ ὁ κ. Κω-
στόπουλος εἰς τὰ νέα ἄδθρα ὅτι δὲν ἤρσεν εἰς τὸ μουσικὸ
αὐτὶ του.

Τὴν ἐφημερίαν τοῦ μουσικοῦ θεάματος ἐν Ζακύνθῳ τὴν ἐ-
ξηγοῦσιν οἱ ἐξῆς λόγοι :

α'. Ὁ ἐργολάβος ἐκμεταλλεύεται ὅλον τὸ θέατρον, ὅπερ
παραχωρεῖ εἰς αὐτὸν ὁ ἄλλος Ζακυνθίων ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπι-
χορηγῆσεως.

β'. Ὁ φωτισμὸς στοιχίζει ὀλίγον.

γ'. Οἱ μουσικοὶ τῆς ὀρχήστρας, ἐγγύριοι οἱ πλεῖστοι,
δὲν πληροῦνται ἀκριβῶς.

δ'. Εἶναι πάντοτε πλῆρες. Διότι οἱ Ζακύνθιοι εἶναι οἱ
ἀντιποδὲς μας. Εἶναι γενναῖοι, δὲν ληστεύονται ἀναμεταξὺ
τῶν εἰς τὰς συναλλαγὰς, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι, ὥστε περισσεύουν

πάντοτε χρήματα διὰ τὸ θέατρον, δὲν κάμνουν ὅλοι τὸν
κριτικὸν καὶ αἰσθάνονται ὅ,τι δὲν συναισθανόμεθα ἡμεῖς, ὅτι
θέατρον χωρὶς φοιτητὰς ἀδύνατον νὰ συντηρηθῆ.

Ἐφέτος τὸ θέατρον ἀργεῖ, τοῦ Δημάρχου μὴ ἐπιτρέψαν-
τος τὴν κωμωδίαν, διὰ νὰ ἔχουν τὰ παιδιὰ χρήματα διὰ
τὸν χειμῶνα.

Ἐλησημόνησα νὰ προσθέσω ὅτι πολὺ ὁμοιάζει τὸ θέατρον
Ζακύνθου πρὸς τὸ θέατρον τῆς Λειψίας. Ἡ πλευρὰ τοῦ τε-
λευταίου ἥτις εἶναι ἔξωθεν, ἐδῶ εἶναι ἡ Λέσχη Ἀδελ-
φότητος.

Ἐἴν περὶ Λεσχῶν ἔχγητε ἰδέαν μόνον ἐκ τῆς αἰθούσης
τοῦ Παρασσῶ καὶ εἰσέλθητε εἰς τὴν Ἀδελφότητα, θὰ
νομίσγητε ὅτι εἰσέρχασθε εἰς μέρος ἐνθα ἐγκαθίστανται διὰ-
φοροὶ Λέσχαι. Διότι ἡ ἀδελφότης χωρεῖ βεβαίως πενήντα
ἄνευ ὑπερβολῆς Παρασσῶς. Ὅστις μετέβη εἰς τὸ Τί-
βολε τῆς Κοπενάγης καὶ εἶδεν ὅτι ὁ κῆπος αὐτὸς ὁ εἰς πε-
ριεῖχε εἴκοσιν ἄλλους μερικωτέρους κήπους, θέατρα ἐπὶ θεά-
τρων, σκηνὰς ἐπὶ σκηνῶν, αἰθούσας συμφωνιῶν, πέντε, δέ-
κα ὠδικὰ κερνεῖα, εἴκοσι ζενοδοχεῖα, λίμνας, περιπάτους,
σκιάδας, παιγνιστάσια, μπαλέα, ἐκείνος δύναται νὰ συλ-
λάβῃ ἰδέαν περὶ τοῦ μεγέθους τῆς Λέσχης ἀδελφότητος.
Νομίζεις ὅτι βλέπεις ἐν λίθοις καὶ σανίσι τὴν ἀγγλικὴν
ἐφθονίαν, ἰδιότητα ἣν ἔχουν οἱ Ζακύνθιοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς
τὴν ἀθηναϊκὴν γλισχρότητα. Πολιτικὴ Λέσχη τὸσον εὐρεῖα
ἡμέσως γεννᾷ εἰς τὸ πνευμά σου τὴν ἰδέαν ὅτι ἐδῶ ἀρχεῖ
καὶ κυβερνᾷ λαὸς, οὐχὶ τρεῖς ἀνθρώπων ὀλιγαρχικῶν. Αἰ-
θουσαι ἐν αἷς δύνανται νὰ συμποικνωθῶσι ὑπερτριχίλιοι
πολιταὶ σοῦ ὑπομνησκουν τὴν Πνυκα. Ὅταν δὲ μάθης
ἦτι αἱ αἰθουσαι τῆς Λέσχης δὲν χρησιμεύουν μόνον πρὸς
πολιτικοὺς σκοποὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ χοροὺς ἐν τῇ περιόδῳ
τῶν ἀπόκρω, χοροὺς ἐν οἷς συνωστίζονται τῶν χιλίων δια-
κοσίων συνδρομητῶν αἱ οἰκογένειαι ἀπὸ τοῦ ἐνοτικωτέρου
κόμητος μέχρι τοῦ λομδαρικωτέρου Αἰάπη, ἀμέσως ἐν-
νοεῖς ὅτι ἐκεῖ ὅπου εἰσῆσεν ἡ ἐντοκρατία, βολιλευεῖ τὴν
καὶ ἡ ἀγγλικὴ ἀρμυστεία τὸ σκῆπτρόν της, βολιλευεῖ νῦν
ἄρτια δημοκρατία, ἥς ἰσθδῖος πρόεδρος καὶ ζωτρη προσω-
ποποιήσις δύναται νὰ ἐκκληρῆ ὁ Λομδαρδός.

Ἡ Λέσχη Ἀδελφότητος ἢ Λέσχη ἡ Ζάκυνθος καὶ ἡ ἀρ-
τιστάτος τῶν Ἐλευθέρων εἶναι συγχρόνως τὰ τρία πρῶ-
τα κερνεῖα τῆς πόλεως. Ὁ ξένος οἶν δῆποτε ὦραν τῆς
ἡμέρας ἔχει καὶ τὰς τρεῖς Λέσχας ὑπὸ τὴν διάθεσιν του. Ἡ
Ἀδελφότης εἶναι τὸ εὐρύτερον οἰκοδόμημα, ἀλλ' ὁ διάκο-
σμός της δὲν εἶναι πολυτελής. Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἔχεις
τὰς εὐρείας αἰθούσας, ἐκ τοῦ ὅπισθεν πρὸς τὴν θάλασσαν
ἰστραμμένας ὑπὸ τὴν διάθεσιν σου. Δύνασαι νὰ ἀναγνώσῃς,
νὰ γράψῃς, νὰ βρεμᾷσῃς, νὰ παίξῃς, νὰ ἐμιλήσῃς. Πολλάκις
εἶσαι μόνος ἐν αἰθούσῃ τριάκοντα μέτρων μήκους. Ποῖα ἀν-
τιθεσις ἀραιότητος καὶ πυκνότητος μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Ζα-
κύνθου. Ἡ Ἀδελφότης εἶναι τὸ Κερνεῖον Γιαννοπούλου,
ὅπου οὐδέποτε δύνασαι ν' ἀξιώθῃ τῆς μεγάλης εὐδαιμονίας
νὰ ἔχῃς τὸν ἀγκῶνά σου ἐλευθέρων. Ἡ πυκνότης τοῦ πλη-
θυσμοῦ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ ἀμοιβαία ὅλων ὑπ' ὅλων γνω-
ριμία κάμνει τὰς Ἀθῆνας μίαν εὐρείαν Table d' Hôte, ὅπου
δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἔχεις δύο ἀγκῶνας ἐνοχλοῦντάς σε.

Ἡ Λέσχη Ζάκυνθος δὲν εἶναι τὸσον εὐρεῖα, ἀλλ' εἶναι
ἀσυγκρίτως πολυτελεστέρα. Φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ κόμ-
ματος τῶν Λιουραίων, οὗ προῖττανται κόμητες. Ἐξώθεν
ἀκόμη, ἡ χοροὶα της εἶναι σοφὰ, ὡς ἡ ἀπόκρωσις τοῦ

κόμματός της. Ἐσωθεν εἶναι σκοτεινωτέρα. Αὐταὶ αἱ πο-
λυθρόναι, τὰ καθίσματα καὶ οἱ καναπέδες της διεγείρουν
ἐνετικὰς ἀναμνήσεις. Εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν ὑπάρχει
galerie πρὸς τοποθετήσιν ὀρχήστρας, ὅταν δίδονται χοροὶ
ἢ μουσικαὶ συναυλίαι.

Ἐν τούτοις τῆς ἰδρύσεως τῆς Λέσχης Ζακύνθου συμμε-
τέσχον καὶ Λομδαριανοί.

Ἡ τῶν Ἐλευθέρων, κόμματος ἀρτισστατάτου, ἀποτελου-
μένων ἐκ δυσπρεστημένων Λιουραίων καὶ δυσπρεστημένων
Λομδαριανῶν, εἶναι ἐγκατεστημένη εἰς παλαιὰν τὴν κατα-
σκευὴν εὐρύχωρον οἰκίαν, ἠτρεπισμένην σχεδὸν κο-
σμίως, ἔχουσα καὶ αὐτὴ Ἀναγνωστήρια, ὡς αἱ συναδελφοὶ
της. Εἰς τὴν Λέσχην τῶν Ἐλευθέρων ἔθαυμάσαμεν τὰς
τέσσαρας μεγάλας τοιχογραφίας τοῦ Ζακυνθίου ζωγράφου
Καντούνη, ἂν δὲν ἀπατάωμαι.

Μία Ζακυνθινὴ ἰδιοτροπία ἐξηγεῖ οὐκ ὀλίγον τὸν Ζακύν-
θιον χαρακτῆρα.

Εἰς τὰς Λέσχας αὐτὰς πίνεται ὁ καφὲς μὲ κανέλλα.

— Πῶς εἶπατε ;

— Μὲ κανέλλα, κυρία μου.

Φαντασθῆτε ποῖαν ἐντύπωσιν δύναται νὰ κάμῃ καφὲς
μὲ κανέλλαν εἰς πεζὸν Ἀθηναῖον πρῶτ', πρῶτ', μηδὲν ἔχοντα
κοῖνον μὲ ἄνθη καὶ μύρα καὶ ἀρώματα.

Ἄλλ' ἡ κατάφοτος Ζάκυνθος, ἡ Ἐλβετία αὐτὴ ἐν μέσῳ
τοῦ Ἰονίου πελάγους, δὲν ἦτο δυνατόν ἢ νὰ καταστήσῃ τοὺς
κατοίκους της ἀνοθημανεῖς.

Εἰς τὴν περὶ Ζακυνθίνης ποιήσεως ἐπιστολῆν μου θὰ ἰδῆτε
πῶς ἡ Ζακυνθία Μοῦσα ζυμῶνει ὅλα τὰ μέλη τῆς γυναικῆς
ἀπὸ ἄ.θη. Τὸ πᾶν ἐν Ζακύνθῳ εἶναι ἄνθινον. Καθημερινῶς
εἶναι ἀνοικτὴ ἀγορὰ ἀνθῶν. Φρέσκα ἄνθη κατὰ πᾶσαν
πρωῖαν διαδέχονται τὰ ἄνθη τῆς ἐπιούσης ἐπὶ τῶν τραπε-
ζῶν τῶν ζενοδοχείων. Ἐν ἑλλείψει ἀνθῶν θὰ πεθῆ μω-
σίνη. Τὰ μπουλγαρινία μοσχοβολοῦν παντοῦ. Τὰ τσαντα-
μῖνια ἀκκίζονται παντοῦ ὡς ἐρωτότροποι Ἀθηναῖοι μὲ τὰς
χρωματισμένους θερινὰς ἐνδυμασίας των. Αἱ ἀνοθημαῖαι
προσφέρονται ὑπὸ τῶν ἐρωτοτοτρόπων δεισιπνῶν εἰς τοὺς
ἀγαπημένους των. Τὰ ἄνθη ἐπὶ τέλους χρησιμεύουν καὶ εἰς
αὐτὴν τὴν συνδιὰξιν.

Ἐπρόκειτο φίλος Ζακυνθίνης Κυρίας νὰ ἀπέλθῃ εἰς Πα-
ρισίους. Ἡ Κυρία ἐπεθύμει νὰ ἐπιδειχθῆ ὡς λιαν χαρίεσσα
τὸν λόγον.

Εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ἰδοὺ πῶς ἐξεφράσθη
ἡ Ζακυνθία :

— Πηγαίνεται εἰς τὸ καλόν· δὲν θέλωμεν λείψει νὰ
λέγωμεν ἀνθρώδῃ λόγια δι' ὑμᾶς.

Καλιθεάν.

ΑΠΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΕΙΣ ΠΑΤΡΑΣ

Συμπλήρωμα τῶν ἐντυπώσεων τοῦ Καλιθεῖν δημοσιεύομεν τὴν κατω-
τέρω ἐπιστολῆν τοῦ Μαρῖου μας, ἀργὴ μὲν, ἀλλὰ πάντοτε ἐντὸς τῆς
προθεσμίας, ἰδίως δι' ἡμᾶς πρὸς ἐξελασμὸν τοῦ ἀφαιροῦ φύλου ὅπερ ὁ ἄγιος
Καλιθεῖν τῶσον πολὺ περιεχέει κηρύξας ἀτελείωτον πόλεμον κατ' αὐτοῦ.

Φίλιπτον Μὴ Χάνεσαι.

Σοὶ γράφω τὰς πρώτας τοῦ ταξειδίου μου ἐντυπώσεις,
εἰ παρακαλῶ δὲ θερμῶς, νὰ μὴ μου γράψῃς τίποτε σὺ. Δὲν

ἔχω ὄρεξιν νὰ μάθω οὔτε περὶ τοῦ Ἄντρου τῶν Νυμφῶν,
οὔτε περὶ τοῦ κοινοτοῦ σας, οὔτε περὶ τοῦ ὕδατός σας,
οὔτε περὶ τῶν λογίων σας. Ἀφήσατέ με νὰ τὰ λησμονήσω
ὅλα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ὑγεία μου.

Τὰς τελευταίας ἐν τῇ Πρωτευούσῃ ὄρας ἐπροτίμησα νὰ
διέλθω εἰς τὸ Φάληρον, ὅποθεν ἀνεχώρησα εἰς τὰς δέκα.
Μέχρις Ἀθηνῶν δύο ὀφθαλμοὶ γλαυκοὶ ἀνέτελλον καὶ ἔδουν
ἀπέναντί μου, ὑπὸ ξανθὰς βλεφαρίδας ὡς τεμάχια οὐρανοῦ
ὑπὸ χρυσᾷ νεφύδρια.

Μὰ τί ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ ! Ἡ ψυχὴ μου ἐβουβίσθη ὅλη ἐν-
τός των καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πνιγῆ.

Ἄλλ' ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν τοὺς ἔχασα καὶ ἐχάθην μετ'
αὐτῶν.

Ἄφρησι τοὺς ἐπαναβλέπω· πῶς ἐμεγάλωσαν τὸσον . . .
μπᾶ . . . ἦσαν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα. Ἡμῖν ἐπὶ τοῦ
ἀτμοπλοίου.

Ἐκτοτε πιστεύω εἰς τοῦ X. de Maistre τὴν τριχοτομίαν,
ὅτι σῶμα, ψυχὴ καὶ πνεῦμα εἶσι τὰ συστατικὰ τοῦ ἀνθρώ-
που στοιχεῖα. Διότι ἄλλως εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξηγησῶ πῶς,
ὡς δι' ὄνειρου, εὐρέθη ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου χωρὶς οὐδὲ κἄν
νὰ τὸ ὑποπτεύσω.

Ὅταν ἡ ἐρωτόληπτος ψυχὴ μου ἐκολύμδα εἰς τὰ οὐρά-
νια ἐκεῖνα ὄμματα, τὸ σῶμα καὶ τὸ πνευμά μου διὰ κοι-
νῆς ἐνεργείας ἠτοίμασαν ὅλα καὶ μὲ ἔφεραν μέχρις ἐκεῖ.

Τὸ ἀτμοπλοῖον εἶνε μικρὰ πόλις. Ἐχει τὴν ἀριστοκρα-
τίαν της, ἔχει τὴν μέσσην, ἔχει τὴν κάτω τάξιν της.
Ἡ διακρίσις αὕτη θὰ ὑπάρχῃ παντοῦ, ὅπου ἀριθμὸς τις
ὄντων. Παρατηρήσατε τοὺς ἀστῆρας, τὰ ἄνθη, τὰ πτηνὰ,
τοὺς ἴχθεις, τὰ κτήνη πάντα—ὑπάρχει ἰσότης παρ' αὐτοῖς ;

Τὰ άτομα ὅμως ἐκάστης τάξεως τοῦ ἀτμοπλοίου ἀδελ-
φοποιοῦνται ἐντὸς ἐνός τετάρτου.

Ὅλοι συνομιλοῦσιν, ὅλοι συμπαθοῦσι, βοηθοῦσιν ἄλ-
λήλους.

Εἶνε ὡς μία οἰκογένεια. Φαντασθῆτε τὸ μέγεθος τῆς εὐ-
δαιμονίας, ἂν ἀποτελῆ μέλος αὐτῆς καὶ ἐκεῖνη σας.

Ἴτωσ' ἂν σοὶ εἶπω ὅτι δὲν εἶχομεν καμμίαν σχεδὸν ἐπι-
βάτιδα, θὰ ἐλευσιολογήσῃς τὸ ταξειδίον μας καὶ θὰ βαρυ-
θῆς νὰ ἀναγνώσῃς ἄλλας γραμμάς. Καὶ ἐν τούτοις ὑπέ-
ρχουν πράγματα δυνάμενα ν' ἀναπληρώσωσι τὰς γυναῖκας,
ὡς ὑπάρχουν ὕλαι, ἄς δύναται τις νὰ μεταχειρισθῆ ἑλλει-
ψει ἄλατος θαλασσίου.

Ἐίχομεν τὸν κόντεν μας καὶ τὰ δύο ἀγγελάκια μας.

Ὁ κόντεν εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ μεταφέρῃ διὰ μιᾶς κινή-
σεως τὸ πρόσωπον εἰς τὴν θέσιν τῆς κόμης καὶ τὴν κόμην
εἰς τὴν τοῦ προσώπου. Γελῶν πάντοτε καὶ πάντοτε ὑβρί-

ζων, άλλοτε ψάλλον, άλλοτε βογγαλίζων, ἔχων κεφαλήν ἀγγλικῆς φόρμας καὶ ἐνδύματα ἀραπαντζῆ, θὰ ἐδόξαζε τὴν **Σφίγγα**, ὡς τύπος κωμωδίας.

Τὰ δὲ ἀγγελάκια μας, τὰ ἀγγελάκια μας!

Τὸ ἐν μικρὸ μικρὸ, ξανθὸ, ξανθὸ, δροσερὸ δροσερὸ, ἔτρεχεν ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, ὅπου εὕρισκε σκυλάκι τὸ ἐθύμωνεν, ἐφώναζεν ἐκεῖνο, αὐτὸ ἐγέλα, ἔπειτα ἐδάγκανε μία κουλουρίτσα, ὅπου εἶχεν εἰς τὴν τσέπην του, ἔπειτα ἐτραγώδουσε, ἔπειτα ἔρριπτε ψύχουλα εἰς τὴν θάλασσαν νὰ φάγουν τὰ ψάρια, ἔπειτα ἔπιπτε εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμᾶς του . . . καὶ πάντοτε κάτι ἔκαμνε.

Τὸ ἄλλο εἶχε μάτια μεγάλα, κορμί μικροῦλι, πρόσωπο λευκὸ, μαλλιά μαῦρα, χεῖλια γλυκά, γλῶσσα κόκκινη, καὶ ἐπὶ ὄλων αὐτῶν στρογγύλην κεφαλήν, χάριεν ἀνάκτορον πνεύματος ἀκτινοδόλου.

Τὸ ἐν ὀνομάζετο Λουκία, καὶ τὸ ἄλλο Διαμάντη, καὶ τὰ δύο ὁμοῦ εἶχον εἴκοσι ἕξ ἔτη μόνον πληρώσει εἰς τὴν ματαιότητα.

Αὐτὰ ἦσαν ἡ ζωὴ τῆς συντροφιάς μας ἀπὸ τῆς Κορίνθου, διότι μέχρις ἐκεῖ εἶχομεν καὶ κάτι ἄλλο.

Ὅταν ἐξήλθομεν τοῦ λιμένος Πειραιῶς ἐβλέπομεν ἐπὶ πολὺ τὸν Παρθενῶνα ἐντὸς διαφανοῦς ὁμίχλης, ὡσεὶ φύλακα οὐράνιον κατελθόντα ἐκεῖ ἵνα ἐμπνέῃ τὴν ἐλπίδα εἰς τὸν ἀπερχόμενον τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ σέβας εἰς τὸν ἀφικνούμενον.

Μέχρι Κορίνθου τὴν ὥραν διήλθομεν ἐν μελέτῃ δύο ἔργων διδασκάλου μὲν, παραδόξως ὁμοῦ λίαν ἀβρῶν, χαριέντων, ὠραίων.

Εἰς τὸν Καλιβᾶν ἐξήγησα πολλὰς παραγράφους των, ἀ. ἀν. ἡνῳοῖ. Καὶ μόνον ἡ θεὰ τῶν κοινορτοκαλύπτων Μεγάρων διέκοψεν, ἐπὶ στιγμὴν, διὰ τῶν ἀναμνήσεών της, τὴν μελέτην μας ταύτην.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς Κορίνθου μᾶς τὰ ἐπῆρεν ὁ δάσκαλος.

Ἄν ἔχη τις κάπως ἀνεπτυγμέρον ἐν ἑαυτῷ τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης πρέπει ἐπὶ ὥρας νὰ δοξολογῇ τὸν Θεὸν ἅμα κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ εἰς Κόρινθον.

Εἶνε ὅλος παιδικὴ πλεονεξία ἡ τοῦ Ῥωμοῦ νὰ ζητῇ νέας χώρας ἀφοῦ ἀδυνατεῖ ἔτι νὰ καταλάβῃ ὅσας ἔχει.

Ἄν ταλαιπωρηθῶμεν μέχρις Ἰωαννίνων δὲν ταλαιπωροῦμεθα ὀλιγώτερον μέχρι Κορίνθου.

Εἰς τὴν πόλιν ταύτην, τὴν ἐστὶν τοῦ πάλαι Ὀλικοῦ μεταλλείου, ἥτις εἶχε τόσας ἐταίρας, ὅσους ἡ Ῥώμη σήμερον ἀξιοφόρους καὶ ὅπου τὸ χρυσίον ἠφανίζετο, ὡς αἱ πεντάραι εἰς τὰ caffè chantants μας, οὐδὲν ἄλλο ἀξίον λόγου εἶδον, εἰμὴ συμπλέγματα πολλὰ φουστανελλῶν λευκῶν, θέαμα σπανιον πλέον εἰς Ἀθήνας.

Μαγικὴ εἶνε ἡ θεὰ τῆς Κορινθιακῆς παραλίας, ἥτις εἶνε μεταλλεῖον χρυσοῦ καλυπτομένη ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἑτέρας ἄκρας ἀπὸ σταφιδαμπέλους.

Ὅλοι πεφοβισμένοι ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐπροσέχαμεν τὰ κινήματα τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις κάποτε, ἵνα πληρωθῇ τὸ

ῥηθὲν δάσκαλος ἐδίδασκε καὶ νόμον δὲν ἐκράτει, κάμνει ληστρικὰς ἐπιδρομὰς ἐπ' αὐτῆς.

Δὲν ἠλπίζον νὰ εὕρω τὸ Αἴγιον τοσοῦτον γραφικὴν θέσιν.

Εἶνε δύοις ζωογόνος ἐξοχῆς καὶ θαλάσσης.

Ἄπὸ τοῦ εὐθαλοῦς δ' αὐτοῦ τόπου παρελάβομεν καὶ μίαν εὐθαλίαν.

Τὸν λιμένα Πατρῶν μακρόθεν μόνον ἐθαύμασα. Τὰ πολλὰ φῶτα του ἐφαίνοντο ὡς ἄστρα ἐπιπλέοντα τῆς θαλάσσης.

Ὅταν ὁμοῦ ἠγκυροβολήσαμεν ἐκεῖ, μέσῳ τῆς τρικυμίας τῶν φῶν καὶ τῶν κρότων ἐλύθησαν ὅλα τὰ ὄνειρα καὶ ὅλαι αἱ ῥομαντικαὶ σκέψεις.

Ἐκεῖ σταματῶ καὶ ἐγὼ σήμερον.

Μάριος.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

!! ΤΡΙΔΙΠΛΟΝ !!

ΘΑ ΕΧΗ

ἐπιστολὴν τοῦ ἐπιστρατευσίμου υἱοῦ
τοῦ διασήμου

ΧΑΤΖΗ ΣΑΒΒΑ

πρὸς τὸν μπαμπᾶ του,

ΟΛΩΣ ΝΕΑΝ ΕΞΗΓΗΣΙΝ

ΤΗΣ

ΠΑΛΛΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΚΑΙ

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ ΑΛΛΑ

ΑΙ ΣΥΝΟΙΚΙΑΙ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Τοῦ Βουκικόλτ.

Ῥπόθεσις ὠραία — Μετάφρασις καλὴ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

Σ. Κουσουλλίου καὶ Α. Κωνσταντινίδου.